

Publicerad 2010-04-30 07:08 av Joel Sandström

## **Förhårdning**

Tårarna rinner, mitt hjärta blöder, värken är tillbaks igen, starkare än förut.

Var finns min lindring och räddning, var finns mitt stöd när det behövs som mest.

All min lycka är borta, bortsvept av en mörk våg, dränkt i en ocean av sorg  
och ändock så kämpar den, kämpar för att inte förtvina.

Krampaktigt håller den tag i den lilla tråd som finns kvar.

En liten rännil ljus i ett annars bäcksvart mörker.

Det är det som håller mig kvar vid ytan, som gör att jag inte helt dras ned i den  
mörka avgrund som finns under mina fötter. Den avgrund som ständigt drar och sliter i mig.

Sakta men säkert så verkar den vinna. Kampen har hållit på så länge nu  
och det som hjälpt mig förut är borta, har ryckts ifrån mig.

Kvar finns bara den lilla rännilen i mitt inre som vägrar ge upp.

Som hellre utplånas än slutar tro på mig, men utplåningen är så nära, så nära.

Kampen är förlorad utan det stöd som förut fanns, utan den hjälp jag saknar nu.

Jag känner hur avgrunden kommer närmare, hur den mörka vågen reser sig  
för att krossa allt jag är och har varit, för att spola bort mig och lämna ett tomt skal kvar.

Ett skal utan känslor, utan smärta eller sorg, utan lycka eller glädje  
och jag undrar stilla:

Skulle det vara sämre?

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Joel Sandström med Poeter.se id #33266 innehar upphovsrätten